

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592519936/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

faae et saadant hemmeiigt Budskab, eller troe at faae det, igjennem Toner og Ord, der for alle andre Tilhørere have en anden Mening! Men medens hun gientog Sangen, bemærkede jeg, at Grev Fritz stirrede paa hende med et Udtryk, der ikke var til at misforstaae. Han havde *glemt*. Han havde, hvad jeg ikke kunde fortænke ham i eller idetmindste ikke undres over, fundet noget Nyt, der tog hans Tanker helt og udelukkende i Beslag. Men der var tillige i dette Blik noget ubeskrivelig Fordringsfuldt og Hensynsløst – ingen Tro paa Hindring og ingen Respect for den. Knap den, der ikke elsker, men blot ynder en Kvinde, kan taale, at et saadant Blik kastes paa hende. Og vi vare i fremmed Land, mindre beskyttede og hindrede af Livets fæste Sædvaner, end Selskabets Ydre skulde lade formode. Jeg mindedes hurtig, at jeg selv ingen Ret og intet Krav havde; men et heller skulde nogen Anden gjøre et utilstedeligt Krav! Pinen, som det Blik forarsagede mig, sagtede ikke, før jeg kom til at tænke paa, hvilken Magt den har, der vil give sit Liv og, naar det skal være, vil tage Liv. Ad den Tankevei mødte jeg hendes Vogter, fandt ham paaidelig og blev rolig. Sangen var endt. Hr. v. Hompesch kyssede charmeret hendes Haand, uden at ane, at et Uveir trak op i faa Skridts Afstand, der først vilde hvirvle ham til Side.

Hvad der nu skete i de nærmeste Dage, undrede mig ikke. Den Lise, som Grev Fritz følte i hendes Nærhed, den nye Livlighed hvortil han vaagnede, gjorde det forklarligt, at hans Fader og Moder til en vis Grad begunstigede hans Ønske om at være sammen med hende. Jeg skulde være den Sidste til at nægte, at man med uskyldigt Sind kunde nærme sig hende, eller at idetmindste Forældre i al Uskyldighed kunde have Sønnens Vel for Øje og netop derfor gaae desto mere aabent frem. Den massive holstenske Villie bortskjød uden Complimenter den blide, høflige Hr. v. Hompesch. For første Gang saac han hende kjøre bort og være borte en hel Dag, uden at der blev sagt ham et Ord – ham, der altid pleiede at tage Pladsen ved hendes Side som hendes Gemals *alter ego*! Der var kun Plads i Vognen til Greven, Grevinden, Hende og Grev Fritz. Generalinden gjorde ingen Indsigelser; hvorfor skulde Baronessen ikke kunne tage ud med en Familie, der endog var beslægtet med Baronen? Endog Fru v. Hönck gav hverken ved ord eller Miner tilkjende, at der var Nogetsomhelst, som stødte imod den strengeste, mest religiøse Sædelighedsfølelse. Den, der først og snart gjorde Modstand, var *Astrid* selv. Hun forstod

at indrette det saadan, at der enten ingen Udflugter og ingen selskabelige Sammenkomster fandt sted eller ogsaa saadanne, hvori hendes tidligere Omgivelser deltog. Men ogsaa da optraadte Grevens saa hensynsløst, sluttende sig saa tæt om hende som Garde, at jeg ikke længer kunde forstaae dem; thi at Greven og Grevinden ligefrem vilde beskytte Sønnens Forelskelse i en gift Dame, syntes mig urimeligt at antage.

Paaskedag vare vi et talrigt Selskab, der tidlig kjørte ned til Peterskirken for at overvære Hoitidelighederne. Som sædvanlig vare Grevens tæt om hende. For ikke at komme i Trængsel opgav man at benytte sig af Billetterne, man havde til Tribunen, og hvorved Damerne desuden vilde være blevne skilte fra Herrerne. Vi optog næsten det hele Rum i et af Capellerne tilvenstre, og fra dette Sted saae og hørte vi i Grunden meget godt – saa godt, som Lidenskaben hos nogle af os vilde tilstede. Men da vi vilde ud for i god Tid at faae Plads udenfor til at see og høre Paven gve Velsignelsen fra Loggia'en, var vor Tanke samtidig med mange tusinde Andres, og vi mærkede os pludselig i en Strøm, der intet Hensyn kjendte og rev os afsted. Jeg troer, at Grevindens Hensyn til hendes Dragt blev en Hindring for hende og Greven; hvilken god Aand der tog sig af Grev Fritz, veed jeg ikke – sønlig Kjærlighed var det næppe –; men den samme gode Aand, der hildede ham, lod de Fire af os, der helst vilde være sammen, Hende, Comtesse Felicia, Hr v. Hompesch og mig, blive revne tilsammen ud med Strømmen. Den gamle, brave Friherre kæmpede ridderlig for Hende paa den ene Side, medens jeg paa den anden Side værgede for hende og min Bliven hos hende, og Comtesse Felicia i Trængselen holdt fast i mine Kjöleskjøder. Ved Udgangen var det Værste; der blev ikke blot Trykket næsten overvældende; men der var det tunge Tæppe og Dørens skarpe Kant – endnu et voldsomt Stød – saa vare vi i den frie Luft, paa den brede Trappe, og skyndte os ned for at skjule os, ja ligefrem for at være saa lykkelige som i fordums Dage, uden Grevens. Ingen af os sagde det; men det laa i hvert Blik og i hver Tone, hvormed vi spurgte efter vort Selskab, som vi saa uheldig vare komne fra. Vi gik til yderste venstre Floi af et af de franske Regimenter, der stode opstillede i brede Rækker over hele Pladsen med Front mod Kirken. Ogsaa her blev snart Trængsel; men en fransk Officier, som vi kjendte, bød os ind paa Pladsen imellem Geledderne, og her, ligesom beskyttet af en Armees, nød vi Fire vor